# Skandinaviens Stjerne.

## Organ for de Sidste-Dages Hellige.

**Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.**

Nr. 20. | Den 15de Juli 1895. | 44de Aargang.

## Tale af Ældste Brigham Young,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 1ste April 1895.

For den Velsignelse og det Privilegium, som vi nyde i denne Formiddag, er jeg meget taknemmelig til vor himmelske Fader, og jeg stoler paa, at Guds Aand maa hvile over Talerne i Dag, som den gjorde i Gaar. Vi ere komne her for at erholde en Velsignelse, og det er Herrens Vilje, at vi skulle modtage den. Men det staar Enhver af os frit for at nyde den Helligaand eller forkaste den; thi den Handlefrihed, som Gud har begavet os med, er fuldkommen, og vi kunne enten tjene ham eller Modstanderen, Alt efter vort eget Ønske. Vi kunne give Rum for en Ærgjerrighedsfølelse og fremme en Attraa i vore Hjerter, der leder til Fordærvelse, eller vi kunne virke under den Helligaands Vejledning, som fører til evigt Liv. Jeg tror, det er rigtigt at fostre en Attraa i Hjertet, som virker i den sidstnævnte Retning. Men for os, som ere saa højlig begunstigede af Herren, er det at hige og tragte efter de Ting, som høre Verden til, at begaa Synd. Af alle Folk, som nogensinde have levet paa Jorden, burde navnlig vi i Et og Alt hengive os i Herrens Tjeneste; thi han har begunstiget os mere end noget andet Folk. Vi have i Dag Aarsag til at glæde os over den Frihed, som vi nyde, den Rettighed og det Privilegium, vi have at tjene Gud, at forfremme og opbygge Kristi Kirke, udføre Guds Huses Ordinanser, arbejde for de Levende og de Døde paa disse hellige Steder, hvilke ere ukjendte for Verden, men kjendte af Gud og dem, til hvem de ere aabenbarede formedelst den Helligaands Inspiration. Hvis dette Folk er ydmygt og forenet, da har det Intet at frygte for i Fremtiden, de behøve ikke at være bange for den nærværende Tid, og det er vort Privilegium at være fyldte med Haab for Fremtiden. Jeg ved, at nogle af Brødrene føle, at store Ting vilde kunne udføres, hvis vi nu kunde blive optagne i de Forenede Staters Række. Folket glædede sig storligen, da de bleve organiserede til et Territorium, og jeg antager, vi ville fryde os, hvis det blev os til-

ladt at faa en Statsstyrelse. Men der er een Udvej, der staar klar og tydelig foran dette Folk, og det er, at vi sammenknyttes i det Baand, som ikke kan briste — at forenes i den evige Pagt, som Gud har givet os. Ønsker jeg, at vi skulle blive en Stat? Ja; men mit højeste Ønske er, at jeg kunde se dette Folk forenet. Hvis de Sidste-Dages Hellige ere forenede og se Øje til Øje, da vil Gud give dem Alt, hvad de trænge til for at udføre hans Arbejde. Ydermere kan jeg sige, at jeg for min Del aldrig har higet efter, at vi skulde blive en Stat. Gud er altid mægtig til at fuldføre dette, men han vil ikke bringe dette Folk i en Stilling, hvor de ere aldeles befriede fra Modstanderens Magt, førend de ere blevne et enigt Folk for ham. Dette er det Arbejde, der hviler paa denne Organisation, hvilket er blevet fremsat for Eder af Broder Lyman. Enighed i de Sidste-Dages Helliges Midte, Kjærlighed og Hengivenhed, Tillid til Gud, Tillid til hverandre er, hvad vi burde stræbe efter at erholde. Og jeg siger, at den Mand eller Kvinde, som ikke har Tillid til den Orden, som vor Fader har oprettet, har ingen Tillid til ham, som oprettede den. Hvorledes vore Følelser og Ønsker end monne være, saa maa de besejres og kontrolleres, og vort Arbejde maa være forenet, thi foruden det vil dette Værk ikke have Fremgang under vore Hænder, hvad os som Individer angaar. Med Hensyn til Kirken som et Hele og Guds Værk her paa Jorden, da behøve vi ikke at besvære os dermed. Lader os give Agt paa os selv ved at undersøge vort eget Befindende, vor egen Vandel og de Vaner, som vi tilegne os fra Dag til Dag, og se til, at de ere behagelige for ham, som overskuer og kontrollerer alle Ting. Fjender ville rejse sig mod dette Folk; Mænd ville apostasere iblandt os og blive vore Fjender. Stærke Mænd, Talere, Krigere og Statsmænd ville opstaa mod os; men hvis Enighed er herskende i dette Folks Midte, da vil Guds Lys og Kraft være med dem, og alle Modstanderens Anslag ville ikke have Fremgang. Hvad Kirken angaar, da har jeg ikke den mindste Frygt, og Territoriets Ophøjelse til Stat besværer mig meget lidet. Hvad menes der med Statsstyrelse? Det frigjør os fra det indskrænkede Tyranni af nogle Faa, som alligevel ikke gjøre os nogen Skade, men tvertimod fremhæve os. Formedelst vore Fjenders hemmelige Anslag er Guds Sag bleven fremført for Nationens højeste Ret. Vilde vi selv have været i Stand til at udføre dette? Gud kunde have udført det anderledes, men han har anordnet det paa denne Maade. De Store og de Mægtige, de Høje og de Lave skulle have Evangeliet prædiket for sig. Paa hvilken Maade kan det blive fremstillet for disse Folk? Hvorledes kan det blive indført i St. Jacobs Hof og blive fremlagt for Dronning Victoria? For det tydske Hof og Kejseren; eller for hvilkensomhelst anden Kejser eller Monark?

I Følge Guds egen bestemte Handlemaade ville disse Store og Mægtige høre Evangeliet. Gud vil ordne det Hele, hvis vi ere forenede, og vi behøve ikke at bekymre os i mindste Maade desangaaende. Jeg ønsker, at vi skulle faa Statsstyrelse, hvis det er Guds Vilje; hvis ikke, da lad det fare. Naar jeg modtager Raad af den Autoritet, som Gud har indsat her paa Jorden, da siger jeg til mig selv: Lad mit Hjerte være forberedt paa at modtage dette Raad, hvorledes end mine egne Ønsker monne være, og maatte jeg underkaste mig Guds Aands Vejledning; hvis det ikke er i Overensstemmelse med

min Vilje, da lad mig være mandig nok, og maatte jeg have Guds Aands Vidnesbyrd til at modtage og adlyde dette Raad. Men jeg ønsker een Ting — at være forenet med mine Brødre. Jeg ser, at Uenighed eksisterer iblandt os, jeg bliver ivrig i mine Følelser, og mit Ønske er ofte, at min Broder kunde se Tingene, som jeg gjør. Undertiden ønsker jeg at række min Haand ud for at støtte Arken (1 Krøn. 13, 9. 10.), men Gud forbyde, at jeg skulde gjøre det. Jeg ønsker at forkorte en Mand, hvis han er for lang, eller strække ham ud, hvis han er for kort. Disse Ting maa jeg iagttage at kontrollere, naar de fremkomme for mig. Jeg ved, at der staar skrevet, at de Sagtmodige skulle arve Jorden. Lader os være ydmyge og sagtmodige. Det er ikke med vor fysiske Styrke, at vi ville vinde Sejer. Hvorledes vil det ske? De Individer, som arve denne Jord, ere dem, som vinde Sejer, og Kristus har sagt, at de Sagtmodige skulle arve Jorden. Gjøre vore Fjender os Skade? Nu vel, det synes for mig, som om de til visse Tider have skadet os meget. Men hvad have de udrettet? Have vi i nogen som helst Retning seet en Aftagen eller Formindskelse i Kristi Kirke paa Jorden? Jeg har ikke, ejheller har nogen anden levende Sjæl. Men jeg har seet Kirken tiltage i Styrke for hver Dag. Vi tiltoge, da vi vare i Fattigdom, vi formerede og forplantede os. Nu befinde vi os i en bekvem Stilling, og vi vedblive at tiltage. Vore Fjender have presset os lig en Svamp, indtil det syntes, som om der ikke fandtes Spor af Vædske tilbage i Folket; men naar de ophørte dermed, da svulmede vi op større end nogensinde tilforn.

Herren varetager denne Kirkes Interesser, og hvis dette Folk vil gjøre deres Del for at tilvejebringe deres egen Frelse, da vil Gud føre dem fremad til Sejer. Mine Brødre og Søstre, vi have fuldt op at gjøre med at varetage vore egne Forretninger og at tjene Gud i enhver af vore Handlinger gjennem Livet. Naar vore Brødre bede os om at udføre Noget, da gjør det med Beredvillighed. Hvorledes kan jeg vide, at de befale mig at gjøre det, som er ret? Ved de Tilkjendegivelser, som Gud giver mig, ved jeg, at det er ret, og jeg ser Lys, Storhed og Herlighed i de Sidste-Dages Helliges Forening. Det betyder Intet for mig, hvorledes deres politiske Anskuelser ere; det gjør Intet til Sagen, om det er en Grovsmed eller en spinkel Fyr, hvis Beskjæftigelse det er at staa bag Disken og sælge Kniplingsgjenstande til de fine Damer. Enighed og Lighed for Gud er, hvad vi trænge til, med en Beslutning i vore Hjerter at ville tjene Herren og holde hans Bud. Jeg ser ikke hen paa et Folk, som er ukjendt for Faderen eller Englene. Jeg ser paa et Folk, som har været beskyttet — Efterkommerne af den Dreng, som Jakob lagde sin Haand paa, da han krydsede sine Hænder i sin Søn Josephs Nærværelse og sagde, at Ephraim skulde være den Største. Jeg overskuer et Folk, som er Ephraims Børn, en Del af en af Stammerne, som blev adspredt i de forskjellige Lande; et Folk, som er Jakobs Efterkommere gjennem Josephs og Ephraims Lænder; et Folk, hvorom der er profeteret, at det skulde blive stort og mægtigt og skulde blive samlet sammen, til hvem de andre Stammer skulde komme, som Josephs Brødre kom til Joseph i Ægypten for at søge Hjælp af hans Haand. Paa samme Maade ville de andre Stammer komme til Ephraims Stamme for at søge Guds Velsignelse under deres Hænder. Jeg

taler til det Folk, som blev beskikket at skulle komme frem i de sidste Dage, da Herren skulde tage en af en Stad og to af en Slægt og føre dem til Zion (Jer. 3, 14), hvor de skulde tilbede ham, og han skulde give dem Hyrder efter deres eget Hjerte. Disse Ephraims Børn ere nu her for at gjøre vor Faders Arbejde og for at hjælpe til at udføre hans forunderlige Hensigter.

Hvad ville vi gjøre med den Mission, som er os given — den Mission, som Jacob forudsaa, skjøndt han var gammel, svag og nær ved Gravens Bred? Da han lagde sin Haand paa Drengen, fortalte han ham, hvad der skulde vederfares de Generationer, der skulde fødes gjennem ham. Ephraims Efterkommere, hvad ville vi gjøre med denne Mission? Ville vi udføre den, som Herren ønsker, at vi skulle gjøre? Ville vi ære Præstedømmet, som han har givet os? Eller vil Ephraim være gjenstridig? Vi ere tildels i Besiddelse af en gjenstridig Natur. Gud har været naadig mod sit Folk. Han har ført os til grønne Græsgange, skjøndt Prøvelserne have været mange. Ephraims Blod har flydt gjennem dette Folks Aarer, og de have været fast bestemte paa at tjene Gud gjennem al deres Modgang. Kunne vi gjøre dette i Medgang? Hvis dette Folk vil være forenet, hvis de ville ære Gud og hædre de ærværdige Gamle, hvem de paastaa at nedstamme fra, da vil Gud føre Striden for dem; han vil forsvare dem med Argumenter, som ikke kunne gjendrives, og han vil foraarsage, at disse Ting ville ske. I eller jeg ere ude af Stand til at gjøre det foruden hans Bistand. Jeg ved, at vi ville have Fremgang, men ikke ved Krigsheltens stærke Haand, ved Statsmandens store Talenter eller Veltalenhedens Magt, ejheller ved List og Træsthed eller ved nogen som helst Ære eller Berømmelse, som Verden vil paalægge os, selv om den skulde ophøje os til Nationens Hoved. Det er Gud alene, som vil bevirke dette, og ingen Anden. Enighed maa være tilstede i disse Mænds og Kvinders Hjerter, uden hvilken de ikke ville være i Stand til at udføre, hvad Gud har bestemt dem til at gjøre i de sidste Dage.

Nu, mine Brødre og Søstre, hvad ville vi gjøre med de Ting, som Gud har anbetroet os? Jeg spørger mig selv; jeg spørger mine Brødre. Lader os i Ydmyghed søge Herren, lader os i Forening anraabe ham; thi vi maa ikke forblive overladte til os selv. Vi maa som Individer have ham med os. Vi maa som Fædre for vort Hus have hans Aand hos os til at vejlede den Familje, som Gud har givet os. Ligeledes maa Mødrene, der bringe til Verden de Legemer, som iklæde de Aander, der komme til os. Brødre og Søstre, Tiden er kommen — jeg føler det i mit Hjerte — at vi maa lægge tilside al Uenighed, som opstaar i vore Hjerter, den verdslige Ærgjærrighed, der tilskynder os til at gjøre de Ting, som ikke høre Gud til. Vi maa give Gud det, som Guds er, og Kejseren det, som Kejserens er — Verdens Forfængelighed og de Ting, som høre Verden til, og vi maa være forberedte paa at modtage ethvert ærligt Menneske af enhver Nation, der vil komme til os og gjøre Fordring paa Underhold og Beskyttelse, hvilket han vil sætte os i Stand til at give dem, hvis vi ere trofaste.

At Guds Velsignelse maa følge dette Folk; at vi maa besjæles af Ydmyghed i Stedet for Stolthed; at Aandens Fred maa gives os i Stedet for Ufred og Forstyrrelse, hvilket er Kjendetegnet paa den Aand, som Verden er i Besiddelse af; at Guds Fred og Velsignelse

maa være i vore Boliger, i vore Hjerter, over vore Familjer, med vore Naboer, med det ganske Folk fra den ene Ende af Landet til den anden, og i alle Dele af dette store og herlige Værk, som Gud har anbetroet os, er min ydmyge Bøn i Jesu Navn. Amen. — Deseret News.

---

# Kostbare Gaver.

Et af de kraftigste Midler, som Herren har givet Menneskene for at blødgjøre deres Hjerter og udslette de ujævne og grimme Rynker i deres Karakterer, er den store Gave — Børn. Disse uskyldige smaa Skabninger, der komme i en saa ren Tilstand fra Evighedens Skjød, besidde den Kraft at kunne blødgjøre det haardeste Hjerte og at kunne føre Mænd og Kvinder, saafremt de hengive sig under en barnlig Indflydelse, til et bedre og ædlere Liv. Naturligvis ere nogle Skabninger saa fordærvede, at Barndommens Uskyldighed ikke formaar at trænge ind til deres Sjæls Indre, men saadanne Væsner ere, Gud ske Lov, meget faa.

Børn nedarve i større eller mindre Grad deres Forældres Egenskaber, deres gode eller slette Vaner; dog alligevel have Eksperimenter, der ere blevne forsøgte paa forskjellige Steder og navnlig i England, vist, at selv de mest forbryderske Forældres Børn, naar de fra deres spæde Alder ere blevne opdragne og belærte under den rette Indflydelse, til de ere udviklede til Modenhed, have adopteret saadanne Vaner og Begjerligheder, der ville være gavnlige for Menneskeslægten. Ud af eet Hundrede Børn, der vare fødte af de mest fordærvede og forhærdede Forbrydere i England, blev det bevist, at fire og firs bleve fuldstændig reddede fra et syndigt Levnet, hvilket de vilde have ført, hvis deres Opdragelse og Uddannelse var bleven overladt til deres Forældre. De tiloversblevne seksten af de Hundrede Børn udviste ingen synderlig Lastefuldhed, men de lagde for Dagen en Skadefrohed, der uden Tvivl tilsidst vilde lede dem til at begaa Forbrydelse. Dette, saavel som andre Eksperimenter, beviser, at selv nedarvede Karaktertræk kunne besejres ved Udøvelsen af en rigtig Omhu og Pleje.

Hvis de Ugudeliges Børn saaledes kunne blive opelskede i det Gode, hvad kunne vi saa ikke forvente af de Børn, der ikke have nedarvet andet end Godt fra deres Forfædre? Vi kunne med Rette betragte dem som Engle, thi de kunne vokse og tiltage i Fuldkommenhed, indtil de blive næsten ligesom hellige Væsner, der virke blandt Menneskenes Børn.

Der er mange Fremstillinger af den Magt, som Børn have over Forbrydere saa vel som over Folk i Almindelighed, af hvilke en af de interessanteste kommer fra et Fængsel i New Bedford, Massachusetts, hvor en Fange, kaldet Jim, var hensat paa Livstid. Lige til sidste Foraar var han anset for at være en farlig og forvoven Mand. Ingen dristig Plan til at flygte blev lagt, uden at han var Ophavet dertil. Han lystrede de givne Ordrer, men gjorde det kun paa Grund af den overlegne Øvrigheds Styrke, der omgav ham. Han var indesluttet i sig selv, og det var øjensynligt fra hans Udseende og hvert af hans Ord at dømme, at der blot manglede ham en Lejlighed til at

begaa en ny Forbrydelse for at tilveiebringe sin Rømning.

En Dag i Juni Maaned kom et Selskab Besøgende til Fængslet. Den Ene af disse var en gammel Herre, de Andre vare Damer, og to af Damerne havde smaa Børn med. Føreren tog et af Børnene paa Armen og bad Selskabet at begive sig op ad Trapperne.

Jim arbejdede i Nærheden, gnaven og knarvorn som sædvanlig, da Føreren sagde til ham: „Jim, vil Du hjælpe denne lille Pige op ad Trapperne?"

Fangen nølede; et mørkt Blik viste sig i hans Ansigt, da den lille Pige holdt sine Arme udstrakte og sagde: „Hvis De vil, saa vil jeg give Dem et Kys."

Det skumle Blik forsvandt øjeblikkelig, og han løftede Barnet lige saa saa ømt, som en Fader kunde have gjort. Halvvejs op ad Trapperne kyssede hun ham, og da de vare komne til den øverste Ende deraf, sagde hun: „Nu maa De ogsaa give mig et Kys."

Han blussede lig en Kvinde, betragtede hendes uskyldige Ansigt og kyssede hende paa Kinden, og førend han naaede ned ad Trapperne igjen, saaes Taarer i hans Øjne. Siden den Dag har han været en forandret Mand i sit Sind, og ingen af Fangerne forvolder mindre Besvær end han.

Et andet lignende Tilfælde er for nylig fortalt i en af Østens Aviser, angaaende et af de skrækkelige Straffesteder, der ere saa utallige i visse af Ruslands Provinser: En Oberst blev beskikket til at bestyre et af disse Fængsler, der var overfyldt med Forbrydere. Hans Kone, der havde et ømt Hjerte, ønskede paa en menneskevenlig Maade at betjene Fangerne, som hendes Mand havde i sin Varetægt, og hvoraf mange vare Kvinder af den laveste Klasse. I Stedet for, at deres Fængsling skulde bevirke en Reformation i deres Karakter, syntes den kun at forhærde dem; Kvinderne bleve endog mere ustyrlige end Mændene. En Morgen kom Fruen, ledsaget af Ammen, der havde Barnet i sine Arme for at spadsere i Fængselsgaarden. Pludselig fyldtes hun med en nervøs Frygt for, at noget Ondt skulde tilstøde Barnet. Saa snart de kvindelige Fanger fik Øjnene fæstede paa Barnet, flokkede de sig omkring det og udviste besynderlige Foreteelser, hvilke Moderen frygtede vare fjendtlige. Hun udstødte et Skrig og stillede sig foran Barnet for at beskytte det, og Vagten skyndte sig for at komme hende til Hjælp. Men i Stedet for, at Kvinderne skulde udøve Vold, udviste de et Glædesudbrud over det spæde Barn, og den Ene efter den Anden af dem bønfaldt om for blot et Øjeblik at faa Tilladelse til at holde Barnet i sine Arme. De betragtede den Lilles Ansigt, og mange af dem brast i Taarer, der strømmede ned ad deres Kinder.

En heldig Tanke kom op i Oberstens Kone, og i Følge deres Begjæring lovede hun, at den Kvinde, som ved Ugens Ende havde opført sig bedst, skulde faa Tilladelse til at passe Barnet i en halv Time.

Den Kjærlighedens Aand, som Gud har plantet i enhver Kvindes Hjerte, blev opvækket selv hos disse forhærdede Forbrydere, som hverken Straf eller Kjærlighed tilforn kunde formaa at overvinde. Ved Ugens Ende var det næsten vanskeligt at bestemme, hvem af dem der var den mest værdige til at passe Barnet; de havde Alle været saa agtpaagivende og forsigtige, som de paa nogen Maade kunde være, for at de kunde opnaa den eftertragtede Ære. Ugenlige Besøg af den lille Reformator bleve aflagte i Fængselsgaarden, og

den Forandring, der fandt Sted i Fangernes Opførsel, syntes næsten at være utrolig for Alle, undtagen for dem, som iagttoge det.

Hvilken lykkelig og velsignet Ting vilde det ikke være, om alle Børn i deres tidlige Ungdom vare saa betænksomme i deres Optræden overfor de Ulykkelige, som en Gruppe i en Gadetildragelse fornylig var, hvilket beskrives i en af vore Aviser. Der er Haab om Oprejsning for de Faldne, saa længe der er Spor af Kjærlighed, og det menneskelige Hjerte kan ikke glemme udviste Venligheder. Vi læse i nævnte Avis Følgende: Hvilke vilde Øjne! Hvor uredt Haar! Hvor forunderlige Tanker maatte der ikke gjennemkrydse hendes Hjerne, medens hun vaklende gik henad Gaden! En beruset Mand er Gjenstand for Beklagelse — en beuset Kvinde er et forfærdeligt Syn. Hun taber enhver god Sindsbevægelse, enhver kvindelig Følelse, og hendes Øjne blive saa stirrende og vilde, at de, der møde hende, gaa af Vejen, og de gyse ved at betragte hende. Kvinden mumlede sine adspredte Tanker, medens hun ravede frem, og hun slog med Armene i Luften, som om hun saa Fiender fra alle Kanter. Omsider faldt hun om ved Siden af Hegnet, sukkede og stønnede og mumlede ved sig selv, hvorefter hun opgav ethvert Forsøg paa at staa op. Børnene samlede sig omkring hende, ikke for at drive Gjæk med eller bebrejde hende, men for at betages af Frygt og Forundring over det uhyggelige Skue. De dansede lig Skygger for hendes opspilede Blik, og med Armene udstrakte mod dem sagde hun:

„I ville vel ikke gjøre en gammel Kvinde Fortræd?"

„Jeg tør ikke gjøre Dem Fortræd," svarede en otte Aars gammel Dreng. „De er maaske En eller Andens Moder — maaske De har en Dreng, der er ligesaa stor som jeg."

„Moder — Dreng!" mumlede hun, idet hun forsøgte paa at samle sig. „Det er sandt, jeg har en Dreng."

„Og vil han ikke være bange, naar det bliver mørkt?" spurgte Drengen i sin Uskyldighed.

Hans Ord syntes at berøre et ømt Sted i hendes Hjerte. Hun krympede sig sammen, rakte Børnene sin skjælvende Haand, og der var Taarer i hendes Øjne, da hun hviskede: „Jeg havde glemt, at jeg havde en Dreng, han staar maaske ved Porten og venter. Jeg gaar hjem lige straks." Hendes Gang var endnu ustadig, men hun faldt ikke atter om; og da hendes Skikkelse svandt i Tusmørket, satte Børnene sig ned paa Græsset og hviskede til hverandre: „Hvad vil hendes Dreng sige?" — Contributor.

---

Tankesprog. Det Værste med Hensyn til en Mand, som Intet ved, er, at han er den Sidste, som opdager det.

— Vor Omgang med vore Medmennesker burde være Gjenskinnet af de Følelser, vi nære for dem; kun paa denne Maade bliver man hæderlig og sand.

— Den, som behersker sit Sind, er bedre end den, som erobrer Byer og Stæder.

— At fortørnes er at hævne os selv for Andres Fejl.

---

# Den 15de Juli 1895.

## Haver indbyrdes Kjærlighed!

„Men Summen af Budet er Kjærlighed af et rent Hjerte, og af en god Samvittighed, og af en uskrømtet Tro." (1 Tim. 1, 5.)

Kjærligheden, som Troens Frugt, indbefatter først og fremmest Kjærlighed til Gud, og deraf kommer ligeledes Kjærlighed til Næsten. Den Kjærlighed, som hidrører fra en uskrømtet Tro, er Lovens Fuldbyrdelse. Man kan sige, at det Menneske er ulykkeligt, for hvilket Kjærligheden er fremmed, og som saaledes ikke kan elske sine Medmennesker. Han elsker heller ikke Gud, „thi hvo, som ikke elsker sin Broder, som han har seet, hvorledes kan han elske Gud, som han ikke har seet?" (1 Joh. 4, 20.) Den, som kun elsker sig selv, har ingen sand Glæde i Livet; han nærer og gjøder kun en Orm, som Dag for Dag æder mer og mer omkring sig, indtil hele Individet tilsidst bliver et tomt Hylster, som snart uden Medynk falder sammen til forglemt Støv.

Den indbyrdes Kjærlighed var det nye Bud, som vor Frelser gav sine Disciple, og den skulde være det særlige Kjendetegn paa hans sande Efterfølgere. Hvor rørende ere ikke Mesterens Ord: „Jeg giver Eder en ny Befaling, at I skulle elske hverandre; som jeg elskede Eder, at I og skulle elske hverandre. Derpaa skulle Alle kjende, at I ere mine Disciple, dersom I have indbyrdes Kjærlighed." (Joh. 13, 34. 35.) Dette Bud er gammelt; det blev givet gjennem Moses i udtrykkelige Ord. Men Budet om indbyrdes Kjærlighed eller Broderkjærlighed kalder Jesus alligevel et nyt Bud, som han giver. Han, som af Kjærlighed hengav sit Liv for Menneskene, gav dette Bud, førend han skiltes fra sine Disciple. De Trofaste ere delagtige i hans Kjærlighed, og derved, at de i Tro elske ham, have de Samfund med ham. Deraf følger, at de skulle elske hverandre indbyrdes. Lader det derfor som Sidste-Dages Hellige være vor inderligste Stræben at eftertragte denne Dyd! Hvad Verdens Mennesker end kunne gjøre, saa kunne de ikke elske Jesu Efterfølgere, som de elske hverandre. I alle Tider have Herrens Tjenere været ivrige for, at Kjærlighedens Bud skulde overholdes af Herrens Folk, og tidligt og silde formanet dem dertil. Vi finde i den hellige Skrift mange saadanne Formaninger. Paulus siger: „I ere jo kaldede til Frihed, Brødre! Kun misbruger ikke Friheden til en Anledning for Kjødet, men værer i Kjærlighed hverandres Tjenere. Thi al Loven fuldkommes i eet Bud, nemlig i det: Du skal elske Din Næste som Dig selv." (Gal. 5, 13. 14.) Da Apostelen vidste, hvor kjær Evangeliets Frihed er, saa advarer han i de anførte Vers mod Misbrugen af denne Frihed. Evangeliets Frihed er Frihed fra Syndens Skyld og dens Herrevælde, men den er ikke Frihed for Kjødet, ikke Frihed til at synde. Den er Frihed fra Synden, men ikke Frihed til Synden. De Frigjorte skulle ikke atter begive sig i Trældom under Synden og føje de naturlige syndige Tilbøjeligheder, men i den frie, ydmyge og opofrende Kjærlighed tjene hverandre indbyrdes. Denne Kjærlighedstjeneste er en herlig Frihed. Det er saligt i Kjærlighed at tjene Gud og hverandre. Hele Loven indbefattes i fuld-

kommen Kjærlighed til Gud og Næsten; men her nævnes Kjærlighed til Næsten for saa meget mere at indskjærpe Ydmyghed og Villighed til at tjene hverandre indbyrdes i Stedet for at plage og skade hverandre ved Bagtalelse, Ærekrænkelse, Tvedragt, Had o. s. v.

Der er, siger Paulus ydermere, kun een Gjæld, som forbliver, og som man aldrig kommer fra, nemlig den indbyrdes Kjærlighed. „Bliver Ingen Noget skyldige uden dette, at elske hverandre; thi hvo, som elsker den Anden, har opfyldt Loven." (Rom. 13. 8.) Men for at kunne have Kjærlighed til hverandre indbyrdes burde vi se til, at den i Overflod er i vore Hjerter. Der er blot een Maade, hvorpaa den kan komme ind i vore Hjerter, saa at den der kan blive en styrende Magt, og det er gjennem at handle saaledes mod vore Medmennesker, som vi ville, at de skulle handle mod os, samt lade den Helligaand være virksom i os.

Hvis vi spørge med den Lovkyndige: Hvem er jeg skyldig at elske, da gaa vi uden om Sagen og forsøge at undgaa vor Kjærlighedsforpligtelse. Nej, vi burde rette Spørgsmaalet til os selv, til vort eget Hjerte og prøve, hvorledes det der staar til med os i denne Henseende. Hvis Hjertet er fyldt med Kjærlighed, da ophøre vi med at spørge om, hvem vi skulle elske. Det er da, som naar man tænder et Lys; det skinner til alle Sider og oplyser Alt, hvad der kommer i dets Nærhed. Er Lyset tændt, saa følger dets Virkning af sig selv. Eller det er, som naar en Kilde vælder frem af Jorden; den baner sig Vej og bringer Frugtbarhed og Velsignelse med sig; saa længe den flyder, grønnes det omkring dens Bredder. Hvor Kilden er, der fremtræder dens synbare Virkninger af sig selv.

Hovedsagen er derfor den, at Hjertet er varmt og rigt paa Kjærlighed til alle vore Medmennesker, saa at vi ønske deres Velfærd saavel som vor egen. Den, som med Alvor søger at være saaledes i sit Sind og i sin Vandel, vil finde, at alle andre Bud og Forskrifter, som vi gjennem Aabenbarelser og de hellige Skrifter have modtaget, ere ganske lette at efterkomme. Den sande Kjærlighed er et ædelmodigt Menneskes Ledsager lige til dets sidste Stund. Den bliver visseligen skuffet paa mangfoldige Maader under Livets forskjellige Prøvelser, saa at man undertiden skulde tro, at Alt kun er en Række af svegne Forhaabninger; men Kjærlighedens Sol vil alligevel straale klarest, naar det lakker mod vor Livs Aften, og Sjælen vandrer hjem til ham, som paa Golgatha blev og altid vil blive et uimodsigeligt Vidne om, at Kjærligheden overvinder Alt, ja endog Døden.

---

### Ankomst af Missionærer.

Følgende Brødre fra Zion ankom til Kjøbenhavn via Liverpool den 29de Juni:

Anders Bjørkman fra Salt Lake City og Ole Andersen fra Pleasant Grove, Utah. I Selskab med ovennævnte Brødre ankom Søster Anna K. Bartlett fra Vernal, Uintah Co., Utah. Hun agter at besøge sine Slægtninge i Danmark og at samle Slægtregistre.

Vi byde dem Alle hjertelig velkommne!

---

### Afløsning.

Efter et hæderligt fuldbyrdet Arbejde løses følgende Brødre fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion:

Ældste H. J. Christiansen fra at præsidere over Kristiania Konference;

Ældste Theodor Petersen fra at præsidere over Aarhus Konference;

Ældsterne David Holmgren og John F. Lundquist fra at arbejde i Stockholm Konference;

Ældste Christian Thompson fra at arbejde i Aalborg Konference.

Ældste H. J. Christiansen, som ankom hertil fra Zion den 31te Maj 1893, har, under denne sin tredje Mission til Skandinavien, siden den 1ste Oktober 1893 præsideret over Kristiania Konference og har i dette sit Kald som i de foregaaende virket med Iver og Nidkjærhed i Forfremmelsen af Herrens Værk. De andre Brødre, som nu samtidig ere afløste, have ligeledes arbejdet utrættelig og efter bedste Evne for at udbrede Sandheden blandt vore Medmennesker.

Vi ønske dem Alle Herrens Velsignelse og en lykkelig Hjemrejse til Zions fredelige Dale.

---

### Beskikkelse.

Ældste Peter Andersen beskikkes til at præsidere over Kristiania Konference;
Ældste William Buckholt beskikkes til at præsidere over Aarhus Konference;
Ældste Anders Bjørkman beskikkes til at arbejde i Stockholm Konference;
Ældste Ole Andersen beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference.
De to Sidstnævnte under de respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

---

### Afløsning og Beskikkelse.

Ældste James Christensen løses fra at arbejde i Kristiania Konference og beskikkes til at arbejde i Aalborg Konference, under denne Konferences Præsidents Bestyrelse.

**Peter Sundwall,**
Præsident over den skandinaviske Mission.

---

## Korrespondance.

Tromsø, den 5te Juni 1895.

Præsident Peter Sundwall.

Kjære Broder!

Eftersom det er lang Tid, siden vi lod høre fra os her i dette Nordens Sommer-Paris, Tromsø, som ligger omtrent 900 engelske Mil Nord for Trondhjem, saa tænkte vi, at det maaske kunde være af Interesse for Dem at høre fra dette Sted.

Tromsø Gren indbefatter den Del

af Norge, som ligger Norden for Bodø. Det er en stor Landstrækning, og her er den nordligste Gren af Jesu Kristi Kirke paa Jorden organiseret. Landet har mange Indbyggere, men kun Faa tilhøre de Sidste-Dages Helliges Samfund.

Efter at have udstaaet en lang, kold Vinter her, hvor i en to Maaneders Tid Mørket skjuler Jorden — og vi kunne i Sandhed med Esaias tilføje: „og Dunkelhed Folkene" — besluttede vi, naar Solen atter kastede sine milde Straaler paa os, at begive os her fra og besøge andre Dele af Landet i denne Gren. Vi forlode derfor Tromsø den 5te April med Dampskibet „Olaf Kyrre," og efter 2½ Dages trættende og ubehagelig Rejse ankom vi til Vardø, Norges nordøstligste By. Her er Jordens nordligste Fæstning beliggende. Her fandt vi Hvile og begyndte vort Arbejde med at besøge og samtale med Folket. Det var nu ved denne Tid af Aaret, at Fisket begyndte, og Folk havde derfor samlet sig fra alle Kanter, og alle Værelser og Lokaler vare bortlejede. For os, som fiskede efter Mennesker, blev det ikke saa let at faa nogen Plads. Det lykkedes dog for os at faa lejet Good-Templer Lokalet til at afholde tre Møder i. To af disse holdtes Langfredag. Disse Forsamlinger bleve saa vel besøgte af Folket, at Mange maatte gaa bort igjen, da Lokalet var for lille til at rumme dem. Her fremsatte vi i vor Ufuldkommenhed Evangeliets rene Lære, som den blev forkyndt af Frelseren og hans Budbærere for over atten hundrede Aar siden, og som den er gjengivet til Jorden i vor Tid. Formedelst Guds Aands Kraft og Bistand vare vi i Stand til at frembære vort Vidnesbyrd, og mange af de Tilstedeværende ønskede at faa mere at høre angaaende dette Værk; men eftersom vi ikke kunde erholde noget Sted at afholde Møder paa, saa kunde vi ikke da imødekomme deres Ønsker.

Vi rejste derefter til Vadsø. Her fik vi lejet et Lokale for den næstkommende Søndag. Vi indbød Folket til at komme og høre os samt averterede vore Møder ved Plakater, og det voldte ikke saa liden Opstand, thi Nogle søgte at forhindre vort Møde; men dette havde den Virkning, at der kom saa Mange, at vor Sal kun kunde rumme en liden Del af dem. Herren velsignede os med sin Aand, og vi bare kraftige Vidnesbyrd om Sandheden. Vi solgte flere Bøger og Skrifter, efter at Forsamlingen var sluttet.

Den 29de gik vi til Andresby og holdt Møde der om Eftermiddagen. De paafølgende Dage holdt vi Møder i Jacobselv, Mortenæs, Kiby og Kiberg samt besøgte undervejs flere Huse, hvor vi samtalede med Folket om Evangeliet.

Vi havde under vor Fraværelse fra Tromsø — en Tid af otte Uger — afholdt 10 Møder, besøgt 194 Familjer, haft 108 evangeliske Samtaler, solgt 4 Mormonsbøger, 13 Advarselsrøster og 325 Skrifter.

Tilsidst, kjære Broder, maa vi sige, at Høsten er stor, men Arbejderne ere faa, og vi behøve at bede Høstens Herre om at sende os flere Arbejdere. Vi glæde os i vort Arbejde for Sandhedens Udbredelse, og vi have Haab om at kunne udføre noget Godt, medens vi ere her paa vor Mission.

Modtag i Forening med Brødrene paa Kontoret og de Hellige i Almindelighed en venlig Hilsen fra os, og med Ønsket om, at Herrens Velsignelse maa hvile over os Alle, undertegne vi os

Eders Brødre i Evangeliet
Heber C. Christensen,
Nephi Andersen.

---

# Et Besøg i Kristiania.

Med velvillig Tilladelse af Præsident P. Sundwall forlod jeg den 17de Juni Kjøbenhavn for at besøge min gamle Fødeby Kristiania, som jeg havde været borte fra i over 26 Aar. Det var med højtidelige Følelser, jeg stod paa Skibet, der stolt gled ind ad den romantiske Kristiania-Fjord, og fik Øje paa Fæstningen, de mange Kirkespir og den smukke By, som ligger i Ly omringet af de store Fjælde. Ved Ankomsten blev jeg venlig modtagen af Brødrene N. A. Mørck, C. Haagensen o. Fl.; det var mig næsten umuligt at tro, at jeg virkelig igjen betraadte den gamle, kjendte Jordbund, men det varede ikke længe, førend Alt syntes at være ligesaa naturligt som før. Det kjendte, gamle Sprog lød i Særdeleshed forunderligt i mine Øren.

Byens Folkemængde og Størrelse havde, siden jeg sidste Gang var der, mer end fordoblet sig, og dens Udseende var betydelig forandret. Dens mange nye Parkanlæg samt dens elektriske Sporvognssystem var i Særdeleshed tiltrækkende, og det kan ikke forundre Nogen, at saa mange Hundrede Turister fra alle Verdens Lande i Sommermaanederne aarlig søge derhen for at adsprede sig.

I de første Dage besøgte jeg mange af mine Slægtninge og havde Lejlighed til at fremholde Evangeliets Principer for dem samt Nødvendigheden for dem af at annamme samme. Præsident H. J. Christiansen var rejst til Danmark paa et lignende Besøg som mit, og om Aftenen den 26de Juni ventedes han tilbage igjen. De Hellige havde i den Anledning, for at vise deres værdige Broder deres Hengivenhed og Højagtelse, arrangeret en Modtagelsesfest for ham, der tillige havde Præg af en St. Hans Fest. Lokalet var prydet med Birkeløv og Blomster og fremstillede et prægtigt Skue. Kl. 8 Aften vare de Hellige i Stilhed forsamlede der, medens Broder Mørck og jeg gik til Stationen og mødte Broder Christiansen; da vi kom tilbage, blev han glad overrasket. Sangkoret sang flere Sange, men det mest uskyldige Skue var 31 hvidklædte Smaapiger mellem 6 og 11 Aars Alderen, hver havende i sin Haand en smuk Blomsterbuket, som de forærede Præsident Christiansen. Denne Kjærligheds-bevisning gjorde et dybt Indtryk paa Enhver, der var til Stede ved Mødet, men navnlig paa ham, hvilket fremgik af en Tale, han holdt til de Forsamlede. Derefter fortsattes Aftenens Program med Samtaler og Sang, der bragte Alle i en opløftet Stemning. Samme Dag havde vi den Glæde, at Ældste P. Andersen fra Larvik ankom til Byen og deltog med os i Festlighederne. Jeg overværede syv Møder i Kristiania, hvilke vare meget godt besøgte af Hellige saavel som Fremmede, og i Følge min Iagttagelse fandt jeg, at Evangeliets Aand var tilstede blandt de Hellige i rigelig Grad. De stræbe efter bedste Evne at opfylde deres Pligter, og fornemmelig vil jeg fremhæve den store Gjæstfrihed og Opofrelse, de lægge for Dagen til alle Tider ved at bespise Missionærerne, en Gjæstfrihed, hvoraf jeg i Forening med dem nød godt, medens jeg var der. Ligeledes havde Broder Mørck og jeg to Gange den Fornøjelse at blive venligst indbudt til min forrige Barndomskammerat, Hr. C. Wold, og en Eftermiddag kjørte han os i Selskab med sin Frue og Datter til det af Turister saa vel be-

søgte Sted „Holmenkollen," hvor vi tilbragte nogle fornøjelige Timer.

For ikke at gjøre min Beretning lang vil jeg i Korthed sige, at de Hellige i Kristiania, saa langt som de ere komne, have saa at sige et Nordens Zion iblandt sig, og deres saavel som Missionærernes Selskab, som jeg der nød, vil altid være mig en kjær Erindring.

Kjøbenhavn, den 10de Juli 1895.

John A. Olsen.

---

# Sukcessionen i Præsidentskabet
over
# Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

## Af Ældste B. H. Roberts.

(Fortsat fra Side 304.)

---

### Andet Syn.

Joseph kom til mig og sagde: „Den Dag kommer, da jeg skal svinge Magtens Scepter over mine Fjender. Værer taalmodige, mine Brødre og Søstre, den Dag nærmer sig, da I skulle erholde evigt Liv og blive belønnede for alle Eders Besværligheder."

### Tredje Syn.

Fader kom til mig, og jeg sagde: „Fader, er Du kommen?" og han sagde, „ja." Jeg sagde, „sig mig, hvor Du har været," og han sagde, „jeg har været her omkring, jeg er kommen for at sige Dig een Ting sikkert, som jeg har fortalt Dig mange Gange før. Det er min Bøn og vore Sønners Bønner, at Du maa leve og passe paa, at William og mine Døtre ske deres Ret og faa den Stilling, som de tilkomme." Han vendte sig for at gaa bort, og jeg sagde, „jeg vil gaa med Dig." Han sagde, „du maa blive."

Følgende Personer vare tilstede, da dette Syn blev fortalt: William Smith, A. Milliken, W. J. Salisbury, David Elliott, Robert Campbell, Elias Smith, Joseph Cain, Br. Stringham, Charles Kelly, Br. McLery og Fruerne Taylor, Milliken, Salisbury, McLery, Kelly og Sherman.

Efter Søster Lucy Smiths Forlangende mødte Syv af de Tolv tilligemed Biskopperne Miller og Whitney samt Ældste Cahoon i hendes Hus den 30te Juni 1845 for nærmere at overveje disse Syners Beskaffenhed, især med Hensyn til William. Adskillige Medlemmer af Familien vare tilstede, og man havde gjort Regning paa, at William vilde være nærværende, men han indfandt sig ikke. Jeg vil nu igjen gjøre Uddrag fra Ældste Taylors Dagbog, dateret 30te Juni:

„Samtalen var uhindret for enhver af de Tilstedeværende. Præsident Young forklarede, at William tragtede efter Magt og Myndighed og Præstedømme, som ikke tilkom ham; at han vilde respektere William i hans Embede og Kald, men han vilde ikke tillade ham at træde ham eller nogen anden Mand paa Nakken; dersom Menigheden imidlertid ønskede at have William Smith, saa vilde han tale til dem om det, og saa kunde de have frit Valg. Dette vilde imidlertid hverken Kirken eller de Tolv gaa ind paa; thi dersom det var blevet overladt til dem, saa tror jeg

ikke, at tyve Personer af de mange Tusinder som tilhøre Kirken, vilde have stemt for ham. Moder Smith sagde, at han (William) ikke ønskede det; hun ansaa sig ikke som en Aabenbarer for Kirken, men kun for sit eget personlige Vedkommende og Familjen; hun ønskede at bevare Fred, Enighed og gode Følelser. De Tolv udtrykte sig paa samme Maade og beviste Moder Smith den største Agtelse og Venlighed, og det Samme gjorde Biskopperne."

Endskjøndt William ikke selv mødtes med de Tolv, saa havde han dog sendt en Skrivelse til Præsident Brigham Young, hvilken blev oplæst i den omtalte Forsamling. Efter at have beklaget sig over den før omtalte Artikel om Patriarker i »Times and Seasons,« slutter han saaledes: „Mit Forlangende er min Del af Riget, og dersom De vil publicere i »Neighbor« og »Times and Seasons«*) Sagens rette Sammenhæng med Hensyn til mit Embede som Patriark over hele Kirken, saa vil det give mig Ret til at besøge alle Grene i Kirken uden at gjøre Indgreb i Nogens Rettigheder, og tillige at udføre alle Ordinanser befalede af Gud, men Ingen til at være over mig. Jeg vil forsone mig med alle Misforstaaelser, og Ældste Young kan være Kirkens Præsident med mine hjerteligste Ønsker og Samtykke. Dette vil ophæve alle Udestaaelser og gjenoprette Fred og gode Følelser imellem os, og videre kan jeg ikke gaa, uden dette, at jeg ønsker, at Enhver maa forstaa, at min Faders Familje er af den kongelige Slægt, den forjættede Sæd, og intet Menneske eller Mennesker kunne berøve dem deres Krone eller Stilling, hverken i Tiden eller gjennem Evigheden. Broder Young, dette er, hvad jeg forlanger, og det vil med det Samme ophæve alle Vanskeligheder og Misforstaaelser, og det er min bestemte og utvetydige Mening."

William Smith.

(John Taylors Dagbog af 30te Juni 1845.)

De Tolv skrev et Svar paa denne Skrivelse, endnu inden de forlode Moder Smiths Hus. I dette Brev beklagede de, at de ikke havde havt den Fornøjelse at træffe William; de havde havt en lang Samtale med

„Moder Smith og finde, at hun er besjælet af de bedste Følelser for hele Kirken. Med Hensyn til, hvad De har forlangt i Deres Brev, ville vi her sige: Vi ere fuldkommen villige og ønske at have Alt paa det Rene, men der er visse Ordinanser i Kirken, som ikke kunne administreres af Nogen uden her paa Stedet for Nærværende. Med Hensyn til at administrere alle Ordinanser i Verden og ikke at staa under Nogen, da kunne vi ikke tilstaa Dem det, fordi Kirkens Præsident og hvert enkelt Medlem af vort Qvorum ere ansvarlige overfor det Qvorum, som ogsaa De tilhører; men med Hensyn til at have Ret til at udføre Deres Embedspligter som Patriark, saa sige vi, at De har Ret til at udføre dem, hvorsomhelst i Verden De befinder Dem, og Ingen vil have Noget at befale over Dem, undtagen de Tolv, som det absolut tilkommer at præsidere over hele Kirken i hele Verden."

Følgende Efterskrift blev tilføjet:

„Vi have læst dette for Moder Smith, Cathrine, Lucy og Arthur, og de erklære sig tilfredse med det, og det Samme gjøre de af Raadet, som ere tilstede." (John Taylors Dagbog af 30te Juni 1845.)

Ældste Taylor slutter sin Beretning om dette Møde med Moder Smith saaledes:

*) To Aviser udgivne i Nauvoo paa den Tid.

„Vi holdt Bøn med Moder Smith, før vi forlode hende, og baade hun og Familjen udviste gode Følelser. Det gjør mig ondt, at den gamle Kone skal forulejliges; hun er en god Kvinde og har udstaaet mange Prøvelser for Sandhedens Sag og besidder hele Kirkens Agtelse og Tillid."

Efter hans mislykkede Forsøg i Nauvoo og i Wisconsin i Forbindelse med Hr. Strang høre vi fra William Smith i Vinteren og Foraaret 1850, at han besøger dem, som forhen vare Medlemmer af Kirken i Illinois og Kentucky, og der prædiker „Slægtlinie-Præstedømme" med Hensyn til Præsidentskabet over Kirken. Det vil sige, at han lærte, at hans Broder Josephs ældste Søn ifølge Slægtlinjen var berettiget til at præsidere over Kirken, men paa samme Tid fremstillede han ogsaa sin egen Ret til som den gjenlevende Broder af den forrige Profet og Onkel og naturlige Formynder for Profeten Josephs Sæd at staa som midlertidig Præsident for Kirken.

Det synes, at dette blev vel antaget af de Medlemmer af Kirken, som vare forblevne paa de Egne, hvor han virkede — hvoraf de Fleste vare Frafaldne eller Svage i Troen — og om Foraaret 1850 sammenkaldte han en Konference i Covington, Kentucky, hvor han fik bragt en Organisation i Stand og sig selv anerkjendt som midlertidig Præsident for Kirken med Lyman Wight*) og Aaron Hook som midlertidige Raadgivere til den midlertidige Præsident, og Joseph Wood som Raadgiver og Talsmand. Man paastaar, at mange af de „Hellige" i det nordlige Illinois og det sydlige Wisconsin havde Del i dette Foretagende.*)

Et Aar senere, nemlig om Sommeren 1851, blev Palestina i Lee County, Illinois, udseet som en Stav af Zion og et Indsamlingssted for de Hellige samt Bopæl for William Smith. Under Oktober-Konferencen, som afholdtes i Palestina det Aar, blev det bekjendtgjort, at den nye Organisation troede paa og praktiserede Polygami, hvilket bevirkede, at Mange straks trak sig tilbage, og der siges, at det var Aarsagen til, at den tilsidst aldeles opløstes og gik til Grunde.**)

Dette var William Smiths sidste Forsøg paa at faa organiseret en Kirke. Da senere hen en anden Organisation kom i Stand med Joseph Smith — Profetens ældste Søn — som dens Præsident, forenede han sig vistnok med samme, men opnaaede aldrig nogen fremragende Stilling eller Indflydelse. Om Sommeren 1880 besøgte Udgiveren af dette Skrift, ledsaget af Ældste Hyrum Jensen, William Smith i hans Hjem nær Elkader, og fandt ham i Fattigdom og upaaagtet. Vi vare den Gang paa en Mission i Staten Iowa.

Naar jeg tænker paa denne Mand, og hvor dybt han faldt — fra at være Apostel og Patriark i Kirken — naar jeg tænker paa hans ærgjerrige Forsøg paa at blive Kirkens Præsident, og at han, efterat dette mislykkedes for ham, forsøgte at lede et Parti efter sig og siden organiserede en Apostatgren

*) Jeg har aldrig hørt, at Lyman Wight vidste om eller tillod, at William Smith saaledes gjorde Brug af hans Navn.

*) Se Jason W. Briggs, anført af Tullidge i hans „Tillæg til Joseph Smiths Levnetsløb." Josephiternes Udgave, Side 577.

**) Tullidges „Profeten Joseph" (Josephiternes Udgave, Side 577.) Man maa anse Tullidge for at være venlig stemt for Josephiterne, eftersom han har forenet sig med dem. Jeg omtaler kun dette, fordi jeg finder det nødvendigt at hente Stof fra hans Skrifter af og til.

af Kirkens efterladte Medlemmer i Illinois og Wisconsin, og at alle disse Forsøg slog fejl for ham — saa kommer jeg til at tænke paa Brigham Youngs profetiske Ord: „Lad Enhver, som tænker at kunne drage et Parti efter sig ud af denne Kirke, kun prøve paa det, men det vil ikke gaa Saadanne godt!"

(Fortsættes.)

## Blandinger.

**Jernbane i Afrika.** Fra Paolo de Loanda i Nedre Guinea berettes, at i Nærværelse af Guvernøren og Myndighederne med Flere aabnedes den 12te Juni Driften af den transafrikanske Bane til Stationen Quta, der ligger 303 Kilometer fra ovennævnte Sted.

## Dødsfald.

**Trine Christiansen**, født paa Amager, Danmark, den 14de November 1836, afgik ved Døden i Clarkston, Cache Co., Utah, den 13de Maj 1895. Afdøde annammede Evangeliet den 13de Maj 1864 og emigrerede til Utah i 1880.

Hun døde som en trofast Sidste-Dages Hellig i Haab om en herlig Opstandelse.

**Johanne Christensen Stenhouse**, f. Nielsen, født i Linholm, Nørre Sundby, Danmark, den 13de Juni 1834, afgik ved Døden af Hjerteslag i Pleasant Grove, Utah, den 9de April 1895. Hun annammede Evangeliet i Aalborg i 1875 og emigrerede til Utah i Foraaret 1890.

**Ole Christiansen Bonnerud**, født paa Helgeøen, Thoten, Norge, den 24de December 1822, afgik ved Døden i Wilson Ward, Ogden, Utah, efter en kortvarig Sygdom af Vatersot, den 29de Maj 1895. Han annammede Evangeliet i Kristiania for 26 Aar siden og emigrerede til Utah i 1876. Broder Bonnerud var en stille og fredelig Mand. De skandinaviske Missionærer, som besøgte hans Hjem i Kristiania, fik altid der en gjæstfri og god Modtagelse. Han efterlader sig Hustru, 6 Børn og 32 Børnebørn. En Datter var gaaet foran ham ind i Evigheden. Fred med hans Støv.

### Indhold.



**Kjøbenhavn.**

Udgivet og forlagt af Peter Sundwall, Sankt Paulsgade, 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

1895.